

Jo Claes

De prijs van de twijfel

Houtekiet

Antwerpen / Amsterdam

DEEL I

I

In de vooravond van zaterdag 30 april gebeurde er iets wat voor Thomas Berg verstrekkende gevolgen zou hebben, al besepte hij dat op dat ogenblik nog niet. Het was ermee begonnen dat Freya hem omstreeks halfzes belde en totaal onverwachts uitnodigde om diezelfde avond uiteten te gaan – waar wilde ze niet zeggen, dat was een verrassing. De reden, als die er al moest zijn, was dat ze iets te vieren hadden, maar wat dat was, wilde ze evenmin verklappen, daar moest hij zelf maar zien achter te komen. Binnen twee uur kwam ze hem met de auto ophalen, hij trok best iets chics aan.

Dat laatste veroorzaakte een frons van verbazing op Bergs voorhoofd, maar wat hem nog meer bezighield, was de verzwegen reden voor de uitnodiging, samen met het feit dat hij de invitatie pas een paar uur voor het etentje kreeg. Ze hadden iets te vieren, was hem droogweg meegedeeld en zowel de manier waarop Freya dat had gezegd als haar weigering om uitleg te geven liet uitschijnen dat hij hoorde te weten wat dat was.

Berg had genoeg ervaring met vrouwen om aan te voelen dat hij slechte punten had gescoord, vandaar dat hij zich aan het denken zette en na een tijdje doorhad wat er aan de hand was. Hij had Freya in oktober van vorig jaar leren kennen, tijdens het onderzoek naar de moord op drie jonge vrouwen in het centrum van Leuven. De dader had telkens een foto van zijn naakte slachtoffers naar de plaatselijke tv-zender ROB gestuurd en in Freya's functie van hoofdredactrice van het jour-

naal had ze er niet alleen voor gezorgd dat de foto's niet op het scherm verschenen, ze had ook een niet te onderschatten bijdrage geleverd aan het ontmaskeren van de moordenaar.

Berg was er zich van bewust dat hij veel aan Freya te danken had en daar kwam nog eens bij dat hij – naarmate hij haar beter leerde kennen – almaar meer in de ban was geraakt van deze mooie, levenslustige vrouw die een voorliefde had voor Italiaanse wijnen en bijzonder geïnteresseerd was in kunst, twee passies die hij met haar gemeen had.

Toen het moordonderzoek erop zat, waren ze samen op reis gegaan, naar New York nog wel, de eerste keer dat hij de Atlantische Oceaan overstak. Het was een fantastische ervaring geweest en tegelijkertijd de aanvang van een relatie die... daar zat de knoop natuurlijk gebonden... vandaag exact zes maanden geleden was begonnen: op 30 oktober 2021. Dat was dus hetgeen ze te vieren hadden en Freya's late uitnodiging was ongetwijfeld een gevolg van het feit dat ze op een invitatie van hem had gewacht. Toen die achterwege bleef, had ze zelf het initiatief genomen en hem op de valreep gebeld.

Berg kon zich wel voor het hoofd slaan. Terwijl hij een douchenam, bezon hij zich op een manier om zijn faux pas goed te maken. De afgelopen zes maanden waren een fijne tijd geweest en het was jaren geleden dat hij nog zo'n lange relatie had gehad. Freya was het type vrouw naar wie hij altijd al op zoek was geweest en hij dankte de hemel dat hij haar had leren kennen. Ze was enthousiast, sensueel, humoristisch en geïnteresseerd in dezelfde dingen als hij. Nu ja, voor een groot deel dan toch. Haar passie voor sport bijvoorbeeld deelde hij niet. Freya speelde badminton, jogde twee keer per week vijf kilometer en deed zowel aan yoga als aan pilates. In de krokusvakantie waren ze zelfs in Zwitserland gaan skiën, iets wat hij nooit eerder had gedaan en waarmee hij ook niet van plan was

geweest te beginnen omdat hij absoluut geen gevoel had voor evenwicht. Het gevolg was dat hij zich een week lang beperkt had tot wandelingen in de sneeuw en zich grote delen van de dag had verveeld, maar Freya had erop aangedrongen dat hij meeding en dus had hij dat gedaan, zo simpel was dat in het begin van een relatie. Later – die ervaring had nagenoeg iedereen – werden de dingen meestal wat gecompliceerder.

New York en Zwitserland waren niet de enige reizen die ze het laatste halfjaar hadden gemaakt. Er waren weekendtrips geweest naar Valencia en Amsterdam waar Berg vooral had genoten van hun bezoek aan het Van Goghmuseum, iets wat al een tijdje op zijn verlanglijst stond. Daarnaast waren ze gaan kijken naar een overzichtstentoonstelling van *Der Blaue Reiter* in Berlijn en naar een expositie van de prerafaëlieten in Londen.

Al bij al waren de voorbije maanden een drukke periode geweest en dat had alles te maken met Freya's onverzadigbare honger naar nieuwe ervaringen, onbekende bestemmingen en opwindende belevenissen. Elk weekend plande ze eivol, behalve wanneer ze moest werken, en na verloop van tijd betrapte Berg zich erop dat hij verlangend naar die intermezzo's uitkeek omdat ze hem de gelegenheid gaven even op adem te komen.

Freya daarentegen had daar geen enkele behoefte aan. Het begrip stilstand was haar onbekend en hoewel ze zelf een veel-eisende baan had, kon ze iets met tijd wat hij niet kon: ze leek er altijd meer van te hebben dan hij, alsof ze over de capaciteit beschikte om haar aantal vrije dagen en avonden naar believen aan te passen.

Berg was nooit eerder in zijn leven zo vaak naar de film geweest, naar een toneelstuk of concert en geregeld had hij zich daarvoor in allerlei bochten moeten wringen omdat hij nu

eenmaal een baan had die zich niet beperkte tot de normale kantooruren. Wanneer hij daar tegen Freya een opmerking over maakte, zei ze dat hij zich niet ongerust hoefde te maken. Binnen afzienbare tijd zouden ze het wel wat kalmer aan doen, maar voorlopig had ze het gevoel dat ze nog veel in te halen had na die ellendige coronaperiode die haar tot op de rand van de waanzin had gebracht.

Berg echter maakte zich wel zorgen. Hij was bijna tien jaar ouder dan Freya en soms was hij bang dat hij daardoor moeite had om haar tempo te volgen. Op zulke momenten begon hij vooruit te denken en dat maakte de zaak er alleen maar verontrustender op. Tegen de tijd dat Freya zo oud was als hij nu, schoof hij langzaam maar zeker in de richting van de pensioengerechtigde leeftijd en dat was een allesbehalve bemoeidigende gedachte.

Freya van haar kant leek zich niet aan het leeftijdsverschil te storen en Berg prees zich nog elke dag gelukkig dat hij haar had ontmoet. Ze was een fantastische vrouw die niet ophield hem te verrassen, hem voortdurend uitdaagde om nieuwe dingen te proberen en in bed verweende zoals hij nooit eerder door een vrouw was verwend. 'Zeg gewoon wat je graag hebt,' was haar credo en dan deed ze dat met een overgave die hem telkens opnieuw verbaasde.

Na de douche trok Berg zijn zwarte pak aan, schonk zich een Martini in en ging naar de woonkamer om op Freya te wachten. Op de salontafel lag een prachtig, in leer ingebonden boek dat hij van haar voor zijn verjaardag had gekregen. Het was een exemplaar van de Bijbel in het Hebreeuws, een vermoedelijk duur en tegelijk nutteloos geschenk aangezien hij geen Hebreeuws las. Maar Freya wist dat hij vroeger twee jaar theologie had gestudeerd en vond dat hij het aan zichzelf was verplicht om het werk in zijn originele versie te hebben.

Berg schudde glimlachend zijn hoofd. Freya was en bleef een vat vol verrassingen en voor de zoveelste keer vroeg hij zich af waar ze vanavond naartoe gingen. In elk geval zou hij niet toelaten dat zij het etentje betaalde, dat was wel het minste wat hij kon doen nadat hij domweg was vergeten dat ze vandaag een halfjaar samen waren.

Freya was naar gewoonte stipt op tijd. Ze belde aan, wachtte tot hij in de deuropening verscheen en wierp hem een taxerende blik toe. Blijkbaar beviel zijn outfit haar, want ze stak goedkeurend haar duim op en maakte daarna een kleine reverentie waarbij ze naar haar eigen zwarte jurk gebaarde. Terwijl ze naar haar auto liepen, vroeg ze:

‘Ben je er intussen achter wat we te vieren hebben, Thomas?’

‘Ja,’ zei hij. ‘Mea culpa, mea maxima culpa.’

Freya glimlachte, misschien om haar ontgoocheling over zijn vergetelheid te verbergen, en trok het portier van haar auto open, een witte Porsche 911 Carrera 2 Cabrio, bouwjaar 1990, die ze voor haar vijfenveertigste verjaardag van haar broer had gekregen. Die handelde in oldtimers en hoewel Berg hem nog niet had ontmoet, wist hij dat Simon een succesvol zakenman was naar wie Freya enorm opkeek, maar met wie ze naar haar zin veel te weinig contact had omdat hij vaak voor langere tijd naar het buitenland moest. Er was al twee keer geprobeerd om een ontmoeting te regelen met de nieuwe vriend van zijn zus, maar die was telkens door Simon op het laatste nippertje afgebeeld omdat er iets was tussengekomen.

Berg opende het portier aan de passagierskant en wurmde zich in de auto. Die was zo laag dat hij zich bijna moest dubbelplooiën om erin te geraken. Eigenlijk had hij een hekel aan de Porsche, temeer omdat Freya een rijstijl had die even bruusk was als die van zijn collega Lou en telkens als ze met loeiende

motor vertrok, had hij het gevoel dat zijn ribben met geweld tegen zijn maag werden gedrukt.

‘Ik kom uit een familie van autoliefhebbers,’ had Freya ooit gezegd. ‘Bij ons is een auto geen gebruiksvoorwerp of statussymbool, het is een passie.’

Dat laatste had Berg nooit begrepen. Hij weigerde al jarenlang om zelf te rijden en voor hem was een auto gewoon een vervoermiddel, meer niet.

Hij merkte dat Freya de oprit naar de E40 nam, maar hij wist dat het geen zin had om te vragen waar ze naartoe gingen, ze zou toch niet antwoorden, op dat vlak had ze de mentaliteit van een oester. Een twintigtal minuten later verliet ze de Brusselse ringweg, reed in de richting van de Eeuwfeestpaleizen in Laken en parkeerde de auto in de buurt van het Atomium. Terwijl ze de motor afzette, wees ze door de voorruit naar de bovenste bol van het gevaarte.

‘Daar,’ zei ze glunderend, ‘heb ik een tafel gereserveerd.’

Berg volgde haar blik. Het restaurant dat Freya had gekozen, paste perfect bij haar: de locatie was ongewoon, extravagant en compleet onbekend, ook voor hem, want hoewel hij jarenlang in Brussel had gewerkt, had hij nooit het Atomium bezocht, laat staan er gegeten.

‘Hoog en droog,’ was het enige wat hij wist uit te brengen.

‘Ik heb het opgezocht,’ zei Freya. ‘Het ding meet 102 meter. Wist je dat het ooit door CNN is uitgeroepen tot bizarste bouwwerk van Europa?’

‘Logisch,’ grijnsde Berg. ‘Dit is ook het bizarste land van Europa.’

Ze wandelden hand in hand naar de ingang. Daar moesten ze hun reservatiebewijs op naam van Freya Bonen tonen en vervolgens werden ze tot bij een metaaldetector geleid en van daaruit naar de lift. Die voerde hen naar de bovenste bol die

in twee delen was verdeeld. In de onderste helft had je een panoramisch uitzicht van 360 graden over Brussel en de wijde omgeving, in het bovenste deel was het restaurant gevestigd. Aan de inrichting ervan was niets veranderd sinds de bouw van het monument en alle meubelen dateerden nog uit de jaren vijftig van de vorige eeuw, hetgeen een heel apart gevoel opriep, alsof ze met de lift een reis in de tijd hadden gemaakt.

Een kelner bracht hen naar hun tafeltje en vroeg of ze een aperitief wensten. Nog voor Berg kon antwoorden, deed Freya dat:

‘Twee glazen champagne, alstublieft.’

Zodra de man zich had omgedraaid, zei Berg:

‘Voor alle duidelijkheid: ik trakteer.’

‘Ik heb jou uitgenodigd, Thomas.’

‘Klopt, maar ik heb iets goed te maken.’

Hij kreeg een koket lachje toegeworpen.

‘Ook waar.’

‘Behoorlijk diep,’ zei Berg met een benepen blik naar beneden. Vlak naast hun tafeltje gaapte een afgrond van – zoals hij nu wist – een goede honderd meter.

‘Heb jij hoogtevrees?’ deed Freya verbaasd. ‘Dat wist ik niet.’

‘Het is ook niet iets om trots op te zijn.’

‘Zo zie je maar dat je na een halfjaar nog steeds nieuwe dingen ontdekt bij elkaar.’

Voor de zoveelste keer stelde Berg bij zichzelf vast hoeveel hij van Freya’s stem hield. Die was muzikaal, vol, een beetje laag voor een vrouw, maar net dat had iets sensueels.

De kelner kwam met het aperitief. Ze hieven hun glazen.

‘Op zes fijne maanden,’ toostte Freya met een glinstering in haar ogen. ‘Doen we er nog eens evenveel bij?’

‘Wat mij betreft: graag.’

Ze klonken.

‘Ik ben blij met jou, Thomas.’

‘Ik ook met jou.’

‘Daarom heb ik een voorstel.’

‘Welk?’

‘Nee, eerst eten we,’ besliste Freya en ze boog zich over de menukaart.

Berg sloeg haar goedgemutst gade. Dat was Freya ten voeten uit: hem eerst nieuwsgierig maken en daarna een tijdje laten sudderen.

Ze kozen een voor- en een hoofdgerecht waarbij Berg een fles Saint-Emilion Grand Cru bestelde die overdreven veel kostte, maar dat mocht in de gegeven omstandigheden de pret niet bederven. Hij had, zoals gezegd, iets goed te maken.

Het eten was lekker en de bediening excellent. Berg vroeg of Freya een dessert wilde, maar ze zei dat ze liever een espresso had. Hij volgde haar voorbeeld.

‘Zo,’ zei hij nadat de kelner de koffie had gebracht. ‘Vertel eens wat je me wilde voorstellen.’

In plaats van te antwoorden vouwde Freya haar servet in twee, daarna in vier en streek er een paar keer met haar vlakke hand over. Het vertragingsmanoeuvre verraadde dat ze naar de juiste openingszin zocht.

‘We hebben het fijn samen, toch?’

‘Heel fijn.’

‘En we wonen op nog geen vijfhonderd meter van elkaar.’

Berg begreep niet waar ze op aanstuurde, maar hij knikte.

‘Jij hebt een flat met een tuintje, mijn appartement heeft zelfs geen balkon of terras.’

‘Dat weet ik.’

‘En je weet ook dat ik ervan droom om in een huis te wonen,

een huis met een tuin, maar dat ik me dat niet kan permitteren omdat Leuven peperduur is. En daarom dacht ik...'

Ze viel stil. Berg begon te vermoeden in welke richting het gesprek evolueerde.

'En daarom dacht ik...' hernam Freya. 'Waarom zouden we niet gaan samenwonen?'

Nog voor Berg de kans kreeg om te reageren, reikte ze naar zijn hand op tafel.

'Ik weet wat je wil zeggen: we zijn nog maar zes maanden samen, dit is wel erg snel. Maar ik ben gelukkig met jou, Thomas, en ik denk dat voor jou hetzelfde geldt.'

'Ja, natuurlijk, maar...'

'Wacht, laat me uitspreken. Het is een grote stap, dat besef ik zelf ook, maar ik ken je intussen goed genoeg om de sprong te wagen. Ik ben elf jaar met Evert samen geweest en waarop dat is uitgelopen, weet je. Intussen ben ik vijfenveertig en jij bent nog ouder.'

Die formulering gebruikte ze meestal wanneer het over zijn leeftijd ging. Ze sprak nooit uit hoe oud hij was, de reden daarvoor kende hij niet en ernaar vragen vertikte hij omdat hij daarmee nog meer de aandacht op het onderwerp zou vestigen. Soms vroeg hij zich af of dit een soort struisvogeltactiek was, zowel van haar als van hem. Waarover niet werd gepraat, bestond niet.

'Ik heb het gevoel dat ik in mijn leven al genoeg tijd heb verloren,' ging Freya verder. 'En ik zie jou graag, dat weet je. Waarom zouden we dan uitstellen wat er vroeg of laat toch van zal komen?'

Berg verschoof zijn gewicht van zijn ene bil naar de andere. Hij wist niet of de vraag retorisch was bedoeld of dat van hem werd verwacht dat hij erop antwoordde. Het bleek dat laatste te zijn.

‘Hoe denk jij hierover?’ vroeg ze.

‘Euh... je overvalt me hier nogal mee. Ik...’

Freya was blijkbaar zo nerveus dat ze hem geen kans gaf om zijn zin af te maken.

‘Daarvan ben ik me bewust, echt waar, maar ik dacht... we zijn nu een halfjaar samen, het was een geweldige tijd... en een relatie moet toch ergens naartoe gaan.’

Berg onderdrukte een lachje. Zo kende hij haar. Het begrip stilstand was Freya volkomen vreemd. Hij vroeg zich af of hij het met haar eens was. Moest een relatie ergens naartoe gaan? Waarom eigenlijk? En waar naartoe dan wel? Eigenlijk vond hij de situatie goed zoals ze was en hij had in zijn leven al genoeg meegemaakt om te weten dat het weinig of geen zin had om in de liefde vooruit te plannen.

‘Bovendien,’ zei Freya, ‘is het toch te gek voor woorden dat we alles dubbel betalen: elektriciteit, water, internet, verwarming, brandverzekering... noem maar op. Ook op dat vlak heeft samenwonen veel voordelen. Stel je eens voor wat we met al dat extra geld kunnen doen.’

Berg zag de kelner hun richting uitkijken. Hij stak zijn hand op.

‘Ik wil een cognac,’ zei hij tegen Freya. ‘Jij ook?’

‘Om van de schok te bekomen?’ plaagde ze.

‘Ja, meneer?’ vroeg de kelner.

‘Voor mij een cognac,’ zei Berg en hij keek naar Freya.

‘Nee, dank je. Ik moet nog rijden.’

De man ging het gevraagde halen. Freya had intussen haar hand teruggetrokken en keek hem afwachtend aan. Berg wist niet goed wat te zeggen, maar hij besepte dat hij zijn woorden op een goudschaaltje moest wegen.

‘Zoals ik net zei, overval je me hier een beetje mee, maar dat betekent niet dat ik zelf nog nooit over samenwonen heb